

ĐỜI NGƯỜI NGẮN-NGỦ

Câu học thuộc lòng. — Thi-thiên 89: 47.

Độc Kinh-Thánh. — Mác 2: 1-13.

ĐÂY các em thấy bốn lăm hình nhỏ. Mỗi lăm dạy cho ta biết sự sống của loài người ở trên mặt đất này là yếu-duối, hèn-mọn và ngắn-ngủ dường nào. Đoạn Kinh-Thánh chứng ta vừa

chất sự sống của người ta đi. Một ngày kia, sự sống ở đời này phải hết. Sự sống có đầu và có cuối. Nó như nét gạch thẳng bức vẽ này.

Nhưng có một sự sống khác, sự sống

<p>SÔNG</p> <p>Job 14:2</p>	<p>CHẾT</p> <p>Thi. 103:15,16</p>
<p>THÌ GIỜ</p> <p>ĐẦU Sáng 1:5</p> <p>CUỐI Khác 10:6</p> <p>II Cô: 6:2,3</p>	<p>ANH EM SẼ Ở ĐÂU</p> <p>ĐỜI ĐỜI</p> <p>KHÔNG ĐẦU KHÔNG CUỐI</p>

đọc đó kể chuyện một người yếu-duối, mang tật trong thân-thể. Khi họ đem người đến cùng Đức Chúa Jêsus để xin Ngài chữa lành cho, thì Ngài không nói gì tới bệnh-tật cả. Ấy vì Đức Chúa Jêsus biết rằng bệnh-tật và yếu-duối đều do tội-lỗi mà ra.

Sách Gióp có câu nói rằng: «Người sanh ra như cỏ hoa.» Sách Thi-thiên có câu: «Đời loài người như cây cỏ, khác nào bông hoa nơi đồng; gió thổi trên hồng hoa, kia, nó chẳng còn.» Hai câu này cho ta hiểu rằng có khi tật-bệnh hoặc tai-nạn thỉnh-linh xảy đến,

sau đời này, sự sống trong cõi đời đời. Cái vòng tròn làm thí-dụ về ý ấy, vì nó không có cuối-cùng. Đã nhận-biết rằng sự sống ở cõi đời này là mỏng-mảnh, yếu-duối, không chắc-chắn, các em há lại chẳng nên lo xem đời đời mình sẽ ở đâu sao?

Đấng Christ đã chịu chết và sống lại để ban cho chúng ta một sự sống mà sự chết không hủy-diệt được, nhưng sẽ còn lại đời đời vô-cùng. Các em có muốn nhận được sự sống ấy không? Hãy xin Đức Chúa Jêsus, thì Ngài sẽ ban cho. — Bà P. E. Carlson, Mỹ-tho.